

[Socialministeren.]

telse ned til Fordel for Beskæftigelsesforanstaltninger, end den samler sig om en Diskussion om Planer, der gaar ud paa at fordele Udgifterne paa en anden Maade mellem Kommunerne og saa bevare de store Understøttelser.

Venstre fremsatte saa dette Forslag til Beslutning. Jeg syntes maaske nok, det kunde have ventet lidt, naar jeg selv havde bebudet en nærmere Redegørelse og Undersøgelse, saa vidt jeg mente at kunne forsvare det. Paa den anden Side kan jeg jo ikke sige andet, end at der er jo ogsaa Grænser for, hvad man som Minister kan foretage af Undersøgelser uden Støtte fra Rigsdagen eller finansbevilgende Myndigheder, saa for saa vidt er det kun en Fordel at have en Rigsdagsbeslutning i Ryggen, naar det gælder om at foretage alle disse Undersøgelser.

Straks da jeg saa Artiklerne i Venstres ledende Blade, maa jeg indrømme, at jeg var lidt forbavset, for der stod: Kortene paa Bordet! Nu er jeg ikke meget Kortspiller, og det bliver jeg mindre og mindre, men jeg troede, at dette Krav var Udtryk for, at man havde noget at skjule, spillede falsk Spil eller lignende. Jeg betragtede nærmest Venstres Forslag som en Støtte, fordi jeg selvfølgelig var interesseret i at faa at vide, hvordan det sagligt hang sammen. Det viste sig jo ogsaa, naar jeg kom længere ned i Artiklen — det er tit, man ikke skal nøjes med Overskrifterne, der ofte siger noget helt andet end Teksten —, at de ledende Venstreblade i Virkeligheden anlagde akkurat samme Betragtning som jeg: Lad os faa at vide, hvordan det egentlig ligger, bedre, end vi ved det i Øjeblikket!

Jeg saa saa paa Indholdet af dette Forslag til Beslutning, og dør maa jeg sige, og jeg forstaar ogsaa paa den ærede Ordfører, at han var klar over det, at hvis det skal tages lige efter Ordene, er det uigennemførligt. Tinget skulde opfordre „Socialministeren til at tilvejebringe og forelægge for Rigsdagen en specificeret Opgørelse, der muliggør en Sammenligning mellem, hvad de enkelte Kommuner efter Nyordningen skal betale, og hvad de vilde være kommet til at betale, hvis den før Socialreformens Gennemførelse bestaaende Udgiftsfordeling mellem Staten og Kommunerne og mellem Kommunerne indbyrdes endnu bestod.“

Hvis det skal opfattes efter sin Ordlyd, er det, rent sagligt set, et uopfyldeligt Krav. Thi kun for et enkelt Punkts Vedkommende kan det foretages med Nøjagtighed, og det er, for saa vidt Fordelingen af

Arbejdsløshedsudgifterne angaar; for de andre Posters Vedkommende maa der opereres med konstruerede Tal. Der maatte altsaa, hvis man tager det efter Bogstaven, for hver enkelt Kommune konstrueres et Tal for, hvilke Udgifter Kommunen maatte antages at ville have haft som Forsørgelseskommune, skønt den ikke længere er det. Det maa paa Grundlag af tidligere Regnskabstal over Fordelingen konstrueres, hvorledes Udgifterne til Hjelpekasseordningen, som vi ikke længere har, vilde have været — det er en ren Konstruktion. Det samme gælder, hvorledes visse Udgifter til Børnebidrag, til Særforsorg, altsaa Udgifter, som Staten nu har overtaget, vilde have fordelt sig paa Kommunerne. Jeg var derefter klar over, at det kan ikke have været saa kyndige Kommunalpolitikeres Mening, som Venstre i hvert Fald rummer, at denne Forespørgsel skal tages lige efter Ordene.

Nu har jeg jo, som ogsaa den ærede Ordfører gjorde opmærksom paa, selv sat Undersøgelser i Gang — og havde sat dem i Gang lige med det samme ved Nytaarstid —, og ved forceret Arbejde er det lykkedes at faa dem færdige til i Dag, jeg haaber, uden at der skal vise sig Fejl, men det er jo gaaet lidt stærkt med Korrekturlæsningen, da jeg jo gerne vilde have, de skulde forelægges samtidig med Behandlingen af denne Sag, hvis det var muligt.

Det, jeg har ment, man kunde foretage sig, fremgaar af disse 13 Kolonner, der vedrører Opgivelser for hver enkelt Kommune. Den første Kolonne viser Andelen af hver enkelt Kommunes Udgifter i Henhold til Loven om offentlig Forsorg og Folkeforsikring, den Andel, der anmeldes til den egentlige mellemkommunale Refusion. Den anden Kolonne viser den Trediedel af Udgifterne, som Kommunen skal bære selv. Den tredje Kolonne viser saa det Beløb, som det paahviler Kommunen at udrede til Refusionsforbundet, eller som omvendt Kommunen har Krav paa — altsaa den egentlige mellemkommunale Refusion.

I Kolonne 4 vil man finde Halvdelen af den for Finansaaret 1933—34 Kommunen paahvilende Andel af Statstilskuddet til Arbejdsløsheds-kasser og Fortsættelseskasser. Naar her kun er opført Halvdelen, er det, fordi det er et halvt Aar, man sammenligner med. Kolonne 5 indeholder de specielle mindre Udgifter efter Folkeforsikringslovens § 13 — de betyder ikke stort — og nogle andre. Kolonne 6 omfatter Udgifterne til Invaliderente.

Naar vi lægger Kolonne 1, 2, 3, 4, 5 og 6 sammen, faar vi altsaa det samlede